

[Erik Eriksen.]

område, hvor man faktisk opretholder en restriktion for restriktionens egen skyld.

Når vi nu taler om restriktioner, ved jeg ikke, om jeg skulle nævne sukkeret. Jeg erkender, at her er der særlige forhold og betydelige valutainteresser, der gør sig gældende. Jeg ved vel, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er meget interesseret i større rationer og også har talt om det, og hvis man f. eks. ved en større tildeling af syltesukker kan udnytte en større del af den store frugthøst og derigennem måske spare andre indkøb, kan der naturligvis ses på det. Men ellers vil jeg sige om sukker-rationeringen, at den kan ikke betragtes på samme måde som smørrationeringen.

Jeg skal endelig vende mig til forholdene udadtil og gøre et par bemærkninger om vor forsvars- og udenrigspolitik. Åbnings-talen brugte her de vendinger, man kender fra år til år, og der er så mange gange ydet statsministeren anerkendelse, fordi han i løbet af så kort tid har været i stand til at føre sit parti fra 30ernes forsvarsnihilisme over til et positivt standpunkt på linie med de store oppositionspartiers, at jeg ikke behøver at gentage den. Om selve den udenrigspolitiske stilling siger denne regering ikke andet, end hvad enhver regering ville sige i den situation, hvori den såkaldte trontale holdtes. Alligevel tror jeg, det er en ny situation, affødt af ængstelser over udviklingen i verden efter krigens afslutning, hvor farer jo faktisk afløser farer, og hvor krig ikke kan føres noget sted på kloden, uden at det også vedrører os. I så henseende er nutiden meget forskellig fra fortiden.

Jeg tror i og for sig, at det er rigtigt, at det krav stilles til rigsdagen, men først og fremmest naturligvis til regeringen, at stillingen gøres så tydelig og overskuelig som vel muligt, således at også menigmand kan danne sig et overblik. Den verdenspolitiske eller vel rettere verdenshistoriske udvikling er så rivende, at det, der for bare et par år siden var drømme og syner eller internationale planer på meget langt sigt, i dag er historie. Man behøver i så henseende kun at tænke på det, der sker i Østen, hvor årtusinder gammel kultur er under omformning.

Også vort land er igennem sit medlems-

skab i De Forenede Nationer og Atlantpagten med i hele denne voldsomme og skelsættende verdensudvikling. Dette fællesskab mellem nationerne gør, at vi i vor tid har måttet revidere vor opfattelse af mangt og meget. Forholdet er jo ganske enkelt det, at vi lever i en ideologisk tidsalder, hvor vi ikke slipper for at vælge vor plads og tage de deraf flydende byrder, om vi vil søge at sikre vor fred og vor frihed. Det har vist sig i Koreakonflikten, hvor man har skabt et fælles forsvar mod angriberen, og dette er jo noget helt nyt. Vi kender fra før verdenskrigen, hvorledes stormagter angreb mindre magter, uden at nogen gjorde noget for at hindre det. I dag er alle medlemmer af De Forenede Nationer, også Danmark, i virkeligheden i krig mod en angriber.

Jeg har ikke noget særligt at bemærke til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborgs) udtalelser om hele den udenrigspolitiske stilling, herunder det vesteuropæiske forsvar. Jeg er stort set ganske enig med det ærede medlem. Når det ærede medlem nævnte spørgsmålet om rigsdagens indkaldelse, vil jeg gerne sige, at jeg tror nok, det var mig, der i det orienterende møde hos statsministeren pegede på ønskeligheden af, at rigsdagsgrupperne blev indkaldt for at blive orienteret.

Som udviklingen har forment sig, har hvert enkelt land i dette fællesskab måttet afgive noget af sin nationale suverænitet til fordel for noget fælles. Det fælleseuropæiske forsvar, enhedskommandoen, hvad man nu vil kalde det, er en logisk konsekvens af denne politik. Det er ganske klart, at hele dette vidtgående fællesskab i forsvarsmæssig henseende kræver af os, at vi er agtpågivende i den udenrigspolitik, der også er et fælles anliggende, og at det navnlig må være de små nationers opgave at fremhæve dette, såvist som det er freden, vi vil tjene og værne.

Jeg har ikke mere at sige om disse ting udover det, den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, men jeg kunne have lyst til — jeg har gjort det tidligere i lignende forbindelse — at udtale min beklagelse af, at det nordiske samarbejde ikke giver sig stærkere udslag, end tilfældet er. Jeg har tidligere beklaget, at forhandlingerne om det nordiske forsvarsforbund strandede. Jeg beklager, at dette nordiske sam-